

der indebærer byggearbejder m. v., har man anset det for nødvendigt for at give andre interesserede realistiske muligheder for at klage, udtrykkelig at fastsætte i stk. 3, at en sådan tilladelse eller godkendelse ikke må udnyttes, forinden klagefristen er udløbet.

Der henvises i denne forbindelse til lovforslaget § 65, stk. 2, hvorefter vedkommende embedslæge samt andre interesserede myndigheder og privatpersoner, som må antages at have en individuel, væsentlig interesse i at komme til kundskab om beslutningen, skal underrettes om denne.

Spørgsmålet om opsættende virkning for afgørelser der påklages til miljøankenævnet er reguleret i § 81, stk. 2. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til § 73.

Bestemmelsen er enslydende med § 55 i forslag I.

Af praktiske administrative grunde skal klage indgives til den myndighed, der har truffet afgørelsen. Man opnår herved, at borgerne kan holde sig til den myndighed, der er den nærmeste. Den myndighed, der skal behandle klagesagen, kan endvidere spare en ekspedition, idet sagen vil blive modtaget fra den lokale myndighed ledsaget af det foreliggende materiale og eventuelt denne myndigheds erklæring i sagen.

Reglen gælder ikke ved klage til miljøankenævnet. Hensynet til nævnets selvstændige og uafhængige status i forhold til det administrative system i øvrigt tilsiger, at klager indgives direkte til nævnet, jfr. princippet i § 75.

Til § 74.

Bestemmelsen svarer til § 56 i forslag I med den forskel, at udtrykket „berettiget og væsentlig interesse“ i stk. 1, nr. 3, er præciseret til „individuel, væsentlig interesse“. Herudover har man tillagt fredningsplanudvalget og byudviklingsudvalget adgang til at påklage kommunalbestyrelsens afgørelser.

Det er ikke normalt, at det i love eller administrative forskrifter fastsættes, hvem der er klageberettiget. På dette område, hvor beslutningerne kan være meget indgribende og have dybtgående konsekvenser, forekommer det imidlertid nødvendigt at gå nærmere ind på, hvem der kan rejse en egentlig klagesag. Sådanne sager vil have en vis retstvilstigende karakter og vil ofte minde om et partsforhold, jfr. navnlig bestemmelsen i § 72 og bemærkningerne hertil.

Klageberettiget vil i alle tilfælde den person være, til hvem afgørelsen umiddelbart er rettet. Derimod er det vanskeligt at afgrænse den kreds af personer,

der herudover bør være klageberettiget. Som kriterium er det foreslået i stk. 1, nr. 3, at vedkommende klager skal have en *individuel, væsentlig interesse* i sagens udfald. Udtryksmåden er i overensstemmelse med gængs forvaltningsretlig teori. Anvendelsen af denne retningslinje kan imidlertid medføre, at det umiddelbart kan forekomme tvivlsomt, hvorvidt foreninger eller grupper, der repræsenterer interesser på miljøbeskyttelsens område, f. eks. naturbeskyttelses- eller sportsfiskerinteresser, kan indbringe en sag for klagemyndigheden som normal klagesag. Afgørende i så henseende må være, hvorvidt den pågældende forening kan siges at *repræsentere* en personkreds, hvis individuelle, væsentlige interesser direkte berøres af beslutningen. Således må f. eks. en grundejerforening kunne klage over en godkendelse til oprettelse af en losseplads i nærheden af foreningens område, når pladsen kan tænkes at medføre ulemper for medlemmerne, og en sportsfiskerforening må kunne klage over en afgørelse vedrørende forurening af et vandløb, som foreningens medlemmer har interesse i. Repræsenterer foreningen derimod ikke en sådan kreds, eller har den personkreds, foreningen repræsenterer, ingen direkte tilknytning til det omhandlede forhold, f. eks. fordi foreningen i højere grad varetager en initiativtagende og opiniondannende interesse, vil det næppe være rigtigt, at en sådan forening har klageadgang, ligesom den besluttende myndighed ikke på eget initiativ skal give foreningen underretning om trufne beslutninger, jfr. bemærkningerne til § 65. Der vil dog efter bestemmelsen i § 70, stk. 3, være mulighed for, at ministeren — eventuelt efter henvendelse fra en sådan forening — kan tage en af de lokale myndigheder truffet beslutning op til nærmere undersøgelse og afgørelse.

Det fremhæves udtrykkeligt, at en juridisk person, f. eks. et aktieselskab eller en selvejende institution, kan klage under samme betingelser som gælder for enkeltpersoner.

En klageberettiget person vil naturligvis kunne vælge at lade en anden klage på sine vegne, f. eks. en advokat eller en forening (brancheforening, landboforening, naturfredningsforening eller NOAH). Det må da blot stå klart, at der foreligger et fuldmagtsforhold, og at den egentlige klageberettigede er den person, som er omfattet af § 74, stk. 1.

Når embedslægens nærmere tilknytning til arbejdet i sundhedskommissionen ophører, vil det endvidere blive nødvendigt direkte at foreskrive, at embedslægen — som et led i den centrale styring på miljøbeskyttelsens område — har klageadgang.

Efter det at indenrigsministeren fremsatte forslag om embedslægeinstitutioner m. v. har embedslægen